

nationale ombudsman

Rapport

Een onderzoek naar klachten over het intrekken van een wapenverlof door de politie eenheid Limburg

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klachten over de politie eenheid Limburg deels gegrond.

Wat ging er aan de klacht vooraf?¹

In de periode 2014 tot en met 2018 is er veelvuldig contact geweest tussen verzoeker en de politie eenheid Limburg. Aanleiding hiervoor was het besluit van de korpschef om verzoekers wapenverlof in te trekken (intrekkingsbesluit). Dit was voor verzoeker aanleiding om meerdere aangiftes, verzoeken en klachten bij de politie in te dienen. Tegen het intrekkingsbesluit ging verzoeker succesvol in beroep. De minister besloot dat de politie verzoekers kosten voor rechtsbijstand moest vergoeden. Vervolgens eiste verzoeker een schadevergoeding van de politie. Dit verzoek werd slechts gedeeltelijk toegewezen. Daarom ging verzoeker in beroep bij de rechter. De rechter wees het verzoek om schadevergoeding toe. Pas maanden later ging de politie tot betaling over. Nadat de politie had betaald, bleef verzoeker zich tot haar wenden met klachten en verzoeken over de zaak. De politie stelt dat verzoeker hiermee een groot beroep op haar capaciteit bleef doen. Ook zag de politie geen toevoegde waarde meer in het behandelen van de verzoeken. Daarom stuurde de politie verzoeker een zogenoemde stopbrief met daarin een gedragslijn. In de brief staat dat de politie niet meer zal reageren op verzoekers berichten over de kwestie. De klacht van verzoeker over deze brief werd niet in behandeling genomen. Daarom wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

Wat is de klacht?

Verzoeker klaagt erover dat de politie eenheid Limburg:

- in het intrekkingsbesluit stelt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan geweldpleging;
- de betalingsverplichting aan hem niet voortvarend genoeg heeft behandeld;
- een stopbrief aan hem heeft gestuurd;
- zijn klacht over de stopbrief niet in behandeling heeft genomen.

Verzoeker wil excuses van de politie. Ook wil hij dat de politie de stopbrief intrekt.

Wat was de oorspronkelijke klacht?

Het intrekkingsbesluit en de betaling door de politie

De korpschef van de Nationale Politie heeft verzoekers wapenverlof in 2014 ingetrokken², omdat er drie registraties van mishandeling op zijn naam staan. De mutaties maken er melding van dat verzoeker in 2010 een politieambtenaar en in 2014 (tweemaal) zijn ex-partner zou hebben mishandeld. De zaak uit 2010 is door de rechter beoordeeld. Verzoeker is vrijgesproken. Het Openbaar Ministerie (OM) heeft één zaak uit 2014 geseponeerd vanwege het ontbreken van wettig bewijs. De andere melding van vermeende mishandeling uit 2014 is door de politie slechts geregistreerd in de politiesystemen. In het besluit schrijft de korpschef: "Dat de feiten niet vervolgd dan wel geseponeerd werden doet niet af aan het feit dat ze wel gepleegd werden."

Verzoeker heeft tegen het intrekkingsbesluit administratief beroep ingesteld bij de minister van Veiligheid en Justitie (de minister). Ook heeft verzoeker een klacht ingediend bij de politie over de opmerking van de korpschef dat een sepot of het feit dat er geen vervolging heeft plaatsgevonden, er niet aan afdoet dat de feiten wel gepleegd werden.

De politiechef gaf geen oordeel op de klacht van verzoeker over het intrekkingsbesluit, omdat sprake is van een besluit waartegen beroep open stond. In maart 2015 werd het administratief beroep van verzoeker tegen het intrekkingsbesluit gehonoreerd. Het besluit is volgens de minister onvoldoende gemotiveerd. De minister heeft het intrekkingsbesluit vernietigd en aangegeven dat de politie verzoekers kosten voor rechtsbijstand á € 1.111,33 zou moeten vergoeden.

¹ Zie de bijlage voor een chronologisch overzicht van de gebeurtenissen in deze zaak.

² De politiechef beslist namens de minister over het intrekken van een wapenverlof. De politiechef van de regionale eenheid is gemandateerd om het besluit te ondertekenen.

Hierop vroeg verzoeker de politie om ook de schade te vergoeden die hij als gevolg van het intrekingsbesluit heeft geleden. Verzoeker wilde onder andere vergoeding van zijn reiskosten en het door hem aan de korpschef betaalde bewaarloon van zijn wapen en munitie. De korpschef wees dit verzoek gedeeltelijk af, omdat hij zich enkel bevoegd acht om te oordelen over de vergoeding van het bewaarloon. Voor beoordeling van de overige kosten stuurde de korpschef het verzoek door naar Dienst Justis. Uiteindelijk vocht verzoeker de beslissing over de schadevergoeding in 2016 aan bij de rechter, omdat hij vindt dat het de korpschef is die alle verzochte kosten moet vergoeden. De rechter wees het verzoek om schadevergoeding gedeeltelijk toe en veroordeelde de korpschef daarnaast tot betaling van verzoekers proceskosten en griffierecht. De korpschef moest op grond van dit vonnis € 1.378,35 betalen. Omdat de politie na de beslissingen van de minister en de rechter niet overging tot betaling, stuurde verzoeker de politie meerdere herinneringsbrieven. Vijf maanden na de beslissing van de minister betaalde de korpschef het eerste bedrag á € 1.111,33. Zes maanden na de uitspraak van de rechter betaalde de korpschef het bedrag van € 1.378,35.

Het verloop

Nadat de politie verzoekers wapenverlof had ingetrokken, deed hij in 2014 aangifte van valse aangifte door zijn ex-partner. De politie nam de aangifte niet in behandeling omdat zij de aangifte van de ex-partner al eerder had onderzocht.

Daarnaast diende verzoeker bij de politie een klacht in, omdat hij ten onrechte zou zijn aangehouden voor de vermeende mishandeling in 2014. De klacht werd door de politie ongegrond verklaard. De politiechef stelde zich op het standpunt dat verzoeker terecht was aangehouden. Hierop deed verzoeker nogmaals aangifte bij de politie. Ditmaal van belediging en laster door zijn ex-partner in 2015. De politie stuurde de aangifte door naar het OM. Deze zaak werd in 2015 door het OM geseponeerd vanwege gebrek aan bewijs.

In maart 2016 vroeg verzoeker de politie om zijn dossier aan te vullen en dit aan hem te verstrekken. Verzoeker stelde dat de politie getuigenverklaringen in de zaak uit 2014 niet heeft opgetekend. Verzoeker wilde dat de verklaringen alsnog werden opgetekend en dat zijn dossier vervolgens aan hem werd verstrekt. Hij wilde op grond van artikel 12 Wetboek van Strafvordering (sv) in beklag gaan bij het gerechtshof na het seponeren van zijn aangifte van belediging en laster. Tien weken na het indienen van het verzoek ontving verzoeker een reactie van de korpsjurist. De korpsjurist bood zijn excuses aan voor de late reactie. Het verzoek, dat door de korpsjurist werd aangemerkt als een inzageverzoek op grond van de Wet politiegegevens (Wpg), werd afgewezen. Het verzoek voldeed namelijk niet aan de vormeisen zoals in de Wpg is vastgelegd. Verzoeker klaagde vervolgens bij de korpsjurist over diens late reactie. Er werd niet gereageerd op de klacht. Aan verzoeker werd meegedeeld dat als hij inzage in zijn gegevens wenste, een kopie van zijn identiteitsbewijs nodig is. Verzoeker stuurde een kopie van zijn identiteitsbewijs en wees de korpsjurist erop dat hij nog geen reactie op zijn klacht had ontvangen. Hierop nodigde de korpsjurist verzoeker uit om kennis te nemen van zijn dossier op het politiebureau. Er werd niet gereageerd op de klacht.

Vervolgens diende verzoeker in september 2016 een tweede klacht in bij de korpsjurist. Ditmaal klaagde verzoeker erover dat de korpsjurist geen rechtstreekse e-mailadressen en faxnummers gebruikte in zijn berichten aan verzoeker. Hierdoor verliep de communicatie volgens verzoeker niet snel genoeg. Ook stelde verzoeker dat zijn klacht over de trage reactie op zijn verzoek tot verstrekking van het dossier niet in behandeling was genomen. Hierop liet de korpsjurist weten dat de elektronische weg voor communicatie via emailadressen en faxnummers niet nadrukkelijk door de politie is opengesteld. Op de klachten over de communicatie met de politie en de trage reactie op het inzageverzoek werd niet gereageerd.

In november 2016 vroeg verzoeker de politie om informatie over een proces-verbaal dat zij heeft opgemaakt in de zaak van verzoeker tegen zijn ex-partner.

De stopbrief die hierop volgde

In december 2016 stuurde de politie verzoeker een stopbrief, waarmee zij eenzijdig een gedragslijn aan verzoeker oplegt. De politie schreef dat zij in principe niet meer op zijn berichten over de zaak gaat reageren. De politie stelde zich op het standpunt dat verzoeker de afgelopen jaren met zijn brieven, klachten en verzoeken een onevenredig groot beroep op

haar capaciteit heeft gedaan. Omdat alle procedures inmiddels waren afgerond, wil de politie hierover niet verder met verzoeker discussiëren. In de stopbrief staat onder andere dat het voor verzoeker niet meer mogelijk is om per e-mail of per fax contact op te nemen met de politie. Als verzoeker in het vervolg berichten aan de politie stuurt, dan toetst de politie of deze onder de gedragslijn vallen. Hiermee voorkomt zij dat verzoeker onterecht geen reactie op zijn berichten ontvangt.

De klacht over de stopbrief en de opstelling van de politie

Verzoeker is het niet eens met de stopbrief en de toonzetting ervan. Daarom diende hij in 2017 wederom, en ditmaal bij de klachtencoördinator, een klacht in. Verzoeker klaagde over de stopbrief en de weigerachtige opstelling van de politie in het algemeen. Hij stelde dat de politie weigert mee te werken aan zijn verzoeken en weigert haar fouten te erkennen. Volgens verzoeker blijkt uit de beslissingen van de minister en van de rechter duidelijk dat de politie verkeerd heeft gehandeld. De politie reageerde niet op verzoekers klacht. Ook niet nadat hij in mei 2017 de korpsjurist hierover opbelde. De korpsjurist verwees tijdens het gesprek naar de stopbrief van 15 december 2016.

Verzoeker deed in 2018 aangifte bij het OM vanwege machtsmisbruik en het niet in behandeling nemen van zijn klachten door de korpsjurist. Ook vroeg verzoeker, onder verwijzing naar het intrekingsbesluit, aan het OM onderzoek te doen naar verdere strafbare feiten die door de politie zijn gepleegd. Tot slot verzocht hij het OM te beoordelen of aanleiding bestaat om de Rijksrecherche te gelasten het handelen van de politie eenheid Limburg te onderzoeken. Het OM antwoordde dat er geen vervolging zal plaatsvinden, omdat er uit het dossier geen (reële verdenking van een) strafbaar feit blijkt. Hierop wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

Wat was de aanleiding voor de klacht bij de Nationale ombudsman?

Verzoeker wendde zich in juni 2018 tot de Nationale ombudsman, omdat hij wil dat de politie de gemaakte fouten erkent. Ook eist verzoeker intrekking van de stopbrief en behandeling van zijn klacht. Dat is volgens verzoeker ondanks herhaald verzoek nog altijd niet gebeurd. Ondanks dat verzoeker strafrechtelijk nooit is veroordeeld, ziet de politie hem, zo stelt verzoeker, alsnog als een geweldpleger. Verzoeker heeft het idee dat er een kruisje achter zijn naam staat. Dit is voor hem nadelig, omdat hij als secretaris van een schietvereniging en als aspirant-gemeenteraadslid regelmatig contact met de politie heeft.

Wat heeft de Nationale ombudsman onderzocht?

De Nationale ombudsman ging zowel in gesprek met verzoeker als met de politie en verkende de mogelijkheid tot bemiddeling. Uit deze gesprekken bleek dat bemiddeling geen optie was. Vervolgens opende de ombudsman een onderzoek.

Hoe reageerde de politiechef?

In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de politiechef het volgende weten.

Over het intrekingsbesluit

De politiechef erkent dat verzoekers wapenverlof onterecht is ingetrokken en dat hij daarom recht heeft op schadevergoeding. De politie heeft dit al eerder in een brief aan verzoekers rechtsbijstandsverzekeraar aangegeven.

Over de betalingsverplichting

De politiechef erkent dat het te lang duurt als pas na vijf tot zes maanden een vergoeding die is toegewezen uitbetaald wordt. De politiechef stelt ook dat het niet ongebruikelijk is dat dit zo lang duurt, omdat een andere afdeling van de politie de betaalopdrachten uitvoert. De betaling heeft mogelijk langer geduurd, omdat verzoeker achtereenvolgens meerdere procedures bij de politie is gestart. Het contact met verzoeker en de betalingsverplichtingen voor de politie die hieruit

voortvloeiden, hebben invloed gehad op de overzichtelijkheid van de zaak. De betalingstermijn staat volgens de politiechef los van haar opstelling tegenover verzoeker.

Over de stopbrief

De politiechef stelt dat de stopbrief is gestuurd vanwege het vele contact met verzoeker en de inzet van capaciteit. De politie wilde een einde maken aan de langlopende discussie met verzoeker. De politiechef kan zich voorstellen dat de brief voor iemand die vindt dat hij gelijk heeft, als ongepast wordt ervaren. De politie geeft aan dat de brief niet is gestuurd vanwege de registraties die op verzoekers naam staan.

Over het niet in behandeling nemen van de klacht over de stopbrief

De politiechef geeft aan dat hij de klacht over de stopbrief en de opstelling van de politie had moeten behandelen.

Hoe reageerde verzoeker?

Verzoeker is niet tevreden met de reactie van de politiechef en volhardt in zijn eerder ingenomen standpunt over de politie.

Nadere toelichting door de politiechef

Intrekkingsbesluit

De politiechef stelt dat hij in een brief aan verzoeker heeft onderkend dat het intrekkingsbesluit niet goed was gemotiveerd. Het besluit is vernietigd en de politie is veroordeeld tot het betalen van de kosten. Voor het maken van excuses ziet de politiechef echter geen aanleiding. De overwegingen die de basis voor het besluit vormen, passen namelijk binnen het strikte beleid dat de politie in het kader van de Wet wapens en munitie voert.

Stopbrief

Verder begrijpt de politiechef waarom de brief met de gedragslijn aan verzoeker is gestuurd. Wel had beter gecommuniceerd moeten worden over de maatregel. Daarom neemt de politiechef nadrukkelijk afstand van de brief en acht hij de klacht op dat punt alsnog gegrond.

Afhandeling klacht door korpsjurist

De klacht over de korpsjurist en de algemene opstelling van de politie is volgens de politiechef onterecht niet in behandeling genomen. De politie had de klacht moeten behandelen. Dit is echter volgens de politiechef nu niet meer mogelijk, omdat de korpsjurist op wie de klacht betrekking heeft niet meer werkzaam bij de politie is. Tot slot stelt de politiechef dat de politie haar excuses heeft aangeboden voor de uitlating in het intrekkingsbesluit. De politiechef kan zich voorstellen dat die uitlating van invloed is geweest op verzoekers opstelling richting de politie.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

De klacht over de uitlating in het intrekingsbesluit toetst de Nationale ombudsman aan het *behoorlijkheidsvereiste van onpartijdigheid*.

Het vereiste van onpartijdigheid houdt in dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. Ook houdt dit in dat de overheid alle schijn van partijdigheid vermijdt. De Nationale ombudsman vindt het belangrijk dat de politie zich bij het nemen van besluiten objectief opstelt.

De politie heeft besloten verzoekers wapenverlof in te trekken, omdat hij meerdere registraties van geweldpleging op zijn naam heeft staan. Voor deze feiten is verzoeker nooit strafrechtelijk veroordeeld. De politie stelt in het intrekingsbesluit dat een sepot niet afdoet aan het feit dat verzoeker de feiten wel heeft gepleegd. Deze uitlating wijst volgens verzoeker op vooringenomenheid van de politie.

Het is niet aan de ombudsman om te beslissen of het intrekingsbesluit op juiste gronden is genomen. Die beslissing is voorbehouden aan de minister. De Nationale ombudsman beoordeelt of met de uitlatingen van de politie over de vermeende gepleegde strafbare feiten er sprake is van (de schijn van) partijdigheid. De aangiften tegen verzoeker hebben geleid tot een sepot en een vrijspraak. De ombudsman vindt dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van onpartijdigheid, door de stellige uitlating dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten. Het geeft geen pas om verzoeker te beschuldigen van geweldpleging, nu dat nimmer objectief is vastgesteld door de rechter. En verzoeker is onschuldig tot het tegendeel bewezen is.

De Nationale ombudsman acht deze klacht gegrond. De ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van het feit dat de politie aan verzoeker haar verontschuldiging heeft aangeboden voor deze uitlating in het intrekingsbesluit.

De klacht over de termijn van betaling toetst de Nationale ombudsman aan het *behoorlijkheidsvereiste van voortvarendheid*.

Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat de overheid zo snel en slagvaardig mogelijk handelt. Als de politie naar aanleiding van een beslissing is gehouden een geldbedrag aan een burger te betalen, mag verwacht worden dat zij binnen een redelijke termijn na die beslissing tot betaling overgaat.

De politiechef erkent dat het te lang duurt als pas na vijf tot zes maanden een vergoeding die is toegewezen uitbetaald wordt. De politiechef stelt ook dat het niet ongebruikelijk is dat dit zo lang duurt, omdat een andere afdeling van de politie de betaalopdrachten uitvoert. Verder stelt de politiechef dat betaling mogelijk later plaatsvond, vanwege de vele procedures die verzoeker bij de politie was gestart. Dit had invloed op de overzichtelijkheid van de zaak. Dit doet er volgens de Nationale ombudsman niet aan af dat de overheid binnen dertig dagen aan een betalingsverplichting moet voldoen. De termijnen die de politie in dit geval heeft gehanteerd, acht de ombudsman dan ook niet redelijk.

Het na vijf en zes maanden na de beslissingen van de minister en de rechter betalen van schadevergoeding en kosten in het kader van de procedure is in strijd met het vereiste van voortvarendheid. De Nationale ombudsman acht deze klacht gegrond.

De klacht over de stopbrief toetst de Nationale ombudsman aan het *behoorlijkheidsvereiste van professionaliteit*.

De klacht over de stopbrief

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat de overheid er voor zorgt dat haar medewerkers volgens professionele normen en richtlijnen handelen. De burger mag van hen bijzondere deskundigheid verwachten. Dit betekent dat de politie slechts onder bepaalde voorwaarden eenzijdig een gedragslijn aan een burger mag opleggen.

In zijn rapport 2017/113³ heeft de Nationale ombudsman uitgangspunten beschreven voor het opleggen van een gedragslijn. De ombudsman hanteert de volgende uitgangspunten:

- De overheid mag eenzijdig een gedragslijn opleggen voor de communicatie met een burger als met die communicatie in redelijkheid geen belang meer wordt gediend of als de omvang van de correspondentie leidt tot een tijdsbeslag, dat in grote mate afwijkt van wat in redelijkheid van een dienstverlenende instantie mag worden verwacht.
- De burger mag door het opleggen van een gedragslijn niet worden beperkt in zijn mogelijkheden om voor zijn rechten op te komen en in zijn mogelijkheden zich schriftelijk te uiten richting de overheid.
- Het is wenselijk om voorafgaande aan het opleggen van een gedragslijn een gesprek te voeren met betrokkene. Zo'n gesprek kan niet alleen bijdragen aan herstel, maar ook aan waarheidsvinding en het constateren van omstandigheden die mogelijk leiden tot matiging van de voorgenomen maatregel.
- De gedragslijn moet schriftelijk aan verzoeker worden aangekondigd, zodat hij weet waarom aan hem een gedragslijn wordt opgelegd en wat hiervan de gevolgen voor hem zijn.

De Nationale ombudsman constateert dat verzoeker een stopbrief ontving, waarin de politie duidelijk aangeeft waarom aan hem een gedragslijn wordt opgelegd en wat hiervan de gevolgen zijn. De politie gaat niet meer met verzoeker in discussie over de kwestie en reageert in principe niet meer op zijn berichten. Verzoeker wordt hierdoor niet beperkt in zijn mogelijkheden om voor zijn rechten op te komen, omdat hij nog steeds klachten, aangiften en verzoeken bij de politie kan indienen. De politie toetst of toekomstige berichten van verzoeker onder de gedragslijn vallen. Hiermee voorkomt de politie dat verzoeker onterecht geen reactie op zijn berichten ontvangt. De Nationale ombudsman constateert echter ook dat de politie voorafgaande aan het sturen van de stopbrief hierover niet in gesprek is gegaan met verzoeker. Van redenen om dat niet te doen, is niet gebleken. De politie had naar het oordeel van de Nationale ombudsman dan ook met verzoeker in gesprek moeten gaan, alvorens zij de stopbrief stuurde. Zo had verzoeker namelijk zijn visie op de gebeurtenissen kunnen geven en had de politie de mogelijkheden tot herstel van de verhouding met verzoeker kunnen verkennen.

De Nationale ombudsman acht deze klacht gegrond. Met het sturen van een stopbrief zonder verzoeker vooraf te informeren is gehandeld in strijd met het behoorlijkheidsvereiste van professionaliteit.

De klacht over het niet in behandeling nemen van verzoekers klacht toetst de Nationale ombudsman aan de normen van *professionele klachtbehandeling*

De normen van professionele klachtbehandeling houden in dat de overheid aan de klager laat weten wat het oordeel van de klacht is en laat weten wat de organisatie zelf van de klacht heeft geleerd.

Verzoeker dient bij de klachtencoördinator van de politie een klacht in over de stopbrief en over de korpsjurist die zijn verzoek om verstrekking van politiegegevens heeft behandeld. Verzoeker klaagt erover dat de politie zich weigerachtig heeft opgesteld en dat zij de schuld van de onoverzichtelijkheid van de zaak bij verzoeker legt. Verzoeker krijgt geen antwoord op zijn klacht. Ook niet nadat hij hierover met de korpsjurist belt. De korpsjurist verwijst naar de stopbrief.

De Nationale ombudsman stelt vast dat verzoekers klacht over de opstelling van de politie en de stopbrief niet als zodanig door de klachtencoördinator is herkend en door hem in behandeling is genomen. Het is de korpsjurist geweest die de klacht heeft afgehandeld door te verwijzen naar de stopbrief. Dat is niet in overeenstemming met de klachtenregeling. Als een burger een klacht over een gedraging van de politie indient, dan dient de klacht via de klachtencoördinator van de eenheid te worden behandeld. Het is dan aan de klachtencoördinator en de politiechef om te bepalen of vervolklachten na het sturen van een stopbrief al dan niet in behandeling worden genomen.

De politiechef erkent dat hij de klacht had moeten behandelen, maar stelt dat dit niet meer mogelijk is omdat de politieambtenaar op wie de klacht betrekking heeft niet langer in dienst is. Het vertrek van een ambtenaar over wiens

³ <https://www.nationaleombudsman.nl/nieuws/rapporten/2017113>

gedraging wordt geklaagd, is volgens de Nationale ombudsman geen reden om een klacht niet in behandeling te nemen. De gedraging waarover wordt geklaagd, wordt immers toegerekend aan de politiechef. Bovendien biedt de behandeling van een klacht de overheid altijd de mogelijkheid om te reflecteren op haar werkwijze⁴ en kan zij hieruit mogelijk lessen trekken voor de hele organisatie.

De Nationale ombudsman acht deze klacht gegrond wegens schending van de normen van professionele klachtbehandeling.

Over het verzoek om excuses van de politie

Verzoeker heeft aan de Nationale ombudsman aangegeven dat hij excuses van de politie wil voor het nemen van het intrekingsbesluit. Ten aanzien van dit verzoek overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Het nemen van een intrekingsbesluit past binnen de bevoegdheden van de politie. Als verzoeker het niet eens is met zo'n besluit, dan kan hij hiertegen bezwaar en beroep instellen. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruikgemaakt. Dat de minister verzoeker in het gelijk heeft gesteld, betekent volgens de Nationale ombudsman niet dat de politie haar excuses moet maken voor het nemen van het besluit.

Conclusie

De klacht over de uitlating in het intrekingsbesluit is gegrond, wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste van *onpartijdigheid*.

De klacht over de termijn van betaling is gegrond, wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste van *voortvarendheid*.

De klacht over de stopbrief is gegrond, wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste van *professionaliteit*

De klacht over het niet in behandeling nemen van verzoekers klacht is gegrond, wegens schending van de normen van *professionele klachtbehandeling*.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen

---

⁴ In de Ombudsvisie op professionele klachtbehandeling (19 maart 2018, 2018/005) heeft de Nationale ombudsman opgemerkt dat klachten van burgers een schat aan informatie bieden over hoe de organisatie functioneert. Dat gaat niet altijd over goed of fout, maar vooral over hoe het handelen van de overheidsinstanties op de burger is overgekomen, waarom dit zo is en hoe dat in de toekomst misschien beter kan worden aangepakt.

Bijlage

9 juni 2010	Politie houdt verzoeker aan vanwege ordeverstoring. Het Openbaar Ministerie (OM) vervolgt verzoeker voor mishandeling.
7 november 2011	Vrijspraak mishandeling
2 maart 2014	Politie krijgt melding dat verzoeker ex-partner mishandelt
17 juni 2014	Ex-partner doet aangifte van mishandeling door verzoeker op 17 juni 2014
18 juni 2014	Openbaar Ministerie seponeert zaak van 17 juni 2014 vanwege gebrek aan bewijs
8 juli 2014	Voornemen politie intrekken wapenverlof
21 juli 2014	Verzoeker dient zienswijze op voornemen intrekking in
27 augustus 2014	Besluit intrekken wapenverlof
8 oktober 2014	Beroep tegen intrekkingbesluit
3 november 2014	Verzoeker doet aangifte van valse aangifte door ex-partner op 17 juni 2014, smaad/laster, mishandeling, huisvredebreuk en vernieling
10 november 2014	Bericht politie geen nieuw onderzoek naar aanleiding van aangifte door verzoeker
28 mei 2015	Verzoeker dient klachten in over onder andere het feit van 17 juni 2014
11 november 2014	Politie licht intrekkingbesluit toe aan minister in beroepsprocedure
13 januari 2015	Politie verhoort getuige over mishandeling ex-partner door verzoeker op 17 juni 2014
23 maart 2015	Minister verklaart beroep tegen intrekkingbesluit gegrond
30 maart 2015	Verzoeker vraagt politie om schadevergoeding nav intrekkingbesluit
Augustus 2015	Politie betaalt naar aanleiding van het besluit van de minister
5 augustus 2015	Politie wijst verzoek om schadevergoeding intrekkingbesluit deels af
1 september 2015	Verzoeker doet aangifte bij politie van belediging/laster door ex-partner op 15 augustus 2015
3 september 2015	Verzoeker maakt bezwaar tegen afwijzing schadevergoeding door politie
9 september 2015	Verzoeker vraagt instemming politie met rechtstreeks beroep in schadevergoedingszaak
11 december 2015	OM stuurt brief dat zaak over belediging/laster door ex-partner van 15 augustus 2015 wordt geseponeerd vanwege gebrek aan bewijs
31 maart 2016	Verzoeker verzoekt politie aanvulling van zijn dossier in het kader van een artikel 12 procedure aangifte tegen ex-partner
17 juni 2016	Korpsjurist wijst verzoek van 31 maart 2016 af; ziet verzoek als inzageverzoek, stelt dat verzoek niet aan wettelijke eisen voldoet
1 juli 2016	Verzoeker reageert op afwijzing van 17 juni 2016; niet eens met afwijzing inzage en dient klacht in over termijnoverschrijding besluit inzageverzoek
15 juli 2016	Korpsjurist reageert op brief verzoekers brief van 1 juli 2016; wijst op formaliteiten, vraagt verzoekers identiteitsbewijs
18 juli 2016	Rechtbank wijst verzoek om schadevergoeding toe
10 augustus 2016	Verzoeker reageert op brief politie van 15 juli 2016; wijst op zijn klacht van 1 juli 2016 over termijnoverschrijding en uit ongenoegen over formaliteiten genoemd in brief politie 15 juli 2016
13 september 2016	Korpsjurist laat verzoeker weten dat hij gegevens kan inzien op politiebureau
16 september 2016	Verzoeker schrijft de politie over non-respons op zijn klacht, dient een klacht in over het niet vermelden van directe contactgegevens door

22 september 2016	korpsjurist en gaat in voorstel inzage Korpsjurist reageert per brief op klacht over contactgegevens en stuurt spelregels inzage
18 november 2016	Verzoeker stelt de politie vragen naar aanleiding van het opmaken van een proces-verbaal in verzoekers zaak tegen ex-partner
December 2016	Politie betaalt schadevergoeding
15 december 2016	Politie stuurt stopbrief
20 december 2016	Politie beantwoordt mondeling en schriftelijk verzoekers vragen van 18 november 2016
23 februari 2017	Verzoeker reageert op stopbrief; niet eens met stopbrief, verwijst naar eerder ingediende klachten, naar inzageprocedure en intrekingsbesluit
4 en 15 mei 2017	Verzoeker belt naar politie vanwege non-respons op ingediende klachten
17 mei 2017	Verzoeker belt met politie, korpsjurist vertelt verwijst naar afspraken stopbrief
26 maart 2018	Verzoeker doet aangifte bij OM vanwege niet in behandeling nemen klachten door politie, doet aangifte van ambtsmisbruik tegen korpsjurist, verzoekt onder verwijzing van intrekingsbesluit onderzoek naar verdere strafbare feiten door de politie, verzoekt om te beoordelen of aanleiding bestaat om Rijksrecherche te gelasten om gedragingen politie eenheid Limburg te onderzoeken
27 maart 2018	OM vraagt om toelichting op brief verzoeker 26 maart 2018
2 april 2018	Verzoeker beantwoordt brief OM van 27 maart 2018
6 april 2018	OM gaat naar aanleiding van brief 26 maart 2018 niet tot vervolging over
4 juni 2018	Verzoeker dient klacht in bij Nationale ombudsman